

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VI. De Ephremio Euphrasii successore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

calamitatem auxit, cum nemo super A συμφορῇ, ἵνα μὴ τῷ Πτίλιδειω ὁ περ
eſſet qui res necessarias provideret.

CAP. VI.

De Ephramio Euphrasii successore.

VERUM salutis Dei providentia, quæ antequam feriat, remedia parare solet, & itæ sua gladium clementiæ acuit, & desperatis rebus, misericordiæ sua foræ aperit, Ephraemium tunc Comitem Orientis excitavit, ut omni cura ac sollicitudine prospiceret, ne ex rebus necessariis quidquam civitati deficeret. Quem admirati hanc ob causam B Antiocheni, Episcopum urbis communis suffragio elegerunt. Igitur Ephraemius Apostolicam sedem, tanquam præmium ac mercedem sua erga urbē illam providentiae sortitus est. Elapsis deinde triginta mensibus, eadem civitas terræ motibus denuo quassata est. Quo quidem tempore Theopolis mutato nomine appellata est, & Imperator omni cura ac diligentia ei prospexit.

CAP. VII.

De Zosima & Joanne, qui miraculis claruerūt.

SED quoniam superiorum calamitatum mentionem fecimus, nunc alia quedam operi nostro attexamus, memoratu in primis digna, quæ ab illis ipsis qui ea viderant accepimus. Zosimas quidam fuit Monachus, ortus ex Phœnicio quæ maritima dicitur. Patriam habuit Sindem, vicum qui ab urbe Tyro viginti fere stadiis distat. Is tum ciboru abstinentia & usu, tumaliis virtutibus, ita Deum sibi conciliaverat, ut non modò ea quæ futura erant prævideret, verum etiam ab omni perturbatione animi per Dei gratiam liber esset. Cum igitur aliquando esset in urbe Cæsarea quæ metropolis est, unius è tribus Palæstinis, in ædibus spectatissimi cuiusdam virti: Is erat Arcesilaus, vir nobilis & eruditus, qui & honoribus quos gesserat, & reliquis vitæ ornamentis conspicuus habebatur: Eo ipso temporis articulo quo Antiochia terræ motu subversa est, repente mutato vultu ingemiscens atque altum suspirans, tantam lacrimarum copiam effudit, ut solum madefaceret. Simul thuribulum poposcit, perque universū locū in quo stabant, cum thus adolevisset, humi se prostravit,

Κεφ. 5.

Πιεῖ φρεατίῳ τῷ μηδὲ εὐθύδεστιν.

AΛΛ' οὐ τῷ αὐτῷ πάντων σώτειρᾳ Φένει. Δεμονίᾳ, οὐ πέρ τὸ πληγῆς οὐ φαρμακῷ πάσσα, οὐ φιλαιρωπά τὸ ξίφος, οὐ γῆς θήγαστα, οὐ παράντελον τὸν δολιότηλον οἰκεῖαν ανοίγουσα συμπάθειαν, οὐ φριμοὺς διανέστησε, οὐ ἄνας δέχεται λιωσίας πονού, πάσαν αναζωσαδές φρονίδα, μηδὲ τῷ Πτίλιδειω Πτίλιπεν τὸν πόλιν ὀνκάρην. Τεν διασάμενοι αὐλοχέων παιδεῖς, οὐ μηδὲ Ψιφίζονται καὶ τὸν δοτοσολικὸν λαζανῆν, πονούστετον κληρωσάμενοι πεποιθεῖσιν οὐδὲ τὸ Κσομῆμα μηδὲ λιωσάλ. τόπειρα πολις η αὐλοχε πεστηγεθάδη πόλις, οὐδὲ λινού πενονιας πέδης τὸ βασιλέων τυχεῖσα.

Κεφ. 7.

Πιεῖ ζωτικὸν καὶ ιατρικὸν τὸ θεαματορχαῖον.

AΛΛ' επειτῶν εἰρημένου ἐμνήσθη πεπάθητον, Φέρεται οὐτε γέρα αἴτια ταξιολόγων τῷ παρεγένετο ποσθῆμα πόνον, αὐτὴν οὐ μᾶς ἐκ τῶν ισοησάντων σύνενται γυναῖκες, γύρῳ Φοίνιξ, τῆς λεγομένης τολμασίας, καρποὶ σινδὼν πατεῖδα κληρωσαμένοι, διέχεσαν τῆς τυχίων επισαδοῦ τὸν μονήν διατελεύων βίον. Εἶται ταῖς τε αἱρέσεις τῶν τεοφῶν, καὶ ταῖς αἵλαις λεβαῖς βίοις, τὸν θεὸν ἐσομάταμενοι, οὐ μηδὲν διοργάνω μελλούσα, αἷλα καὶ πάσια παθεῖας χάριν λαβεῖν, σωτεῖ τὸν πιπονίων αὐτὰ τέλον καίσαρε πόλιν, οὐ μηδὲν παλαιστῶν ἡγαπαῖται. Λέγεται δὲ τὸ δομοσίλα, αὐτὴν εὐπατεῖδης τε καὶ λόρα, εὐτε αἴξιωμάτων καὶ τῶν λοιπῶν τῶν κοσμοποιῶν αὐθρός βίον τελεῖ. Εἶται οὐλωταῖς στολαῖς τῆς αὐλοχε πλάσεως αἰθέρον Πτίλιγμασις, οὐλοφυργόμενοι τε, οὐ μόχιον αἰσθανταῖς, δακρυνα τε τοσαῦτα απεισας, οὐδὲ τέλον επιβεβεῖσαι, θυματησιον εξηποτεῖ, οὐ πάντα τὸν χρόνον σὺν οὐ καθεῖσισα Πτίλιγμασις, επὶ γῆς εἰσιν επιβατούσι.